

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
THE LAST BOYFRIEND

Copyright © 2012 by Nora Roberts

First published by Berkeley, an imprint of Penguin Random House LLC 2012

Translation rights arranged by Writer's House, LLC. New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04546-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Prvi i poslednji

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

*Posvećeno Denu i Šarloti
I poverenju koje vas je zbližilo.
Velikodušnosti i snazi tog zagrljaja.
Humoru koji donosi svetlo u vaš život.
I ljubavi, tako velikoj i sjajnoj, koja sve to spaja.*

*Tražena ljubav je dobra,
Ali netražena je mnogo bolja.*
Šekspir

Srce ima svoje razloge koje razum ne poznaje.
Paskal

Prvo poglavlje

Blistava zimska mesečina obasjala je mlečnom svetlošću stari kamen i opeku hotela na glavnom trgu. Pod njenim zracima presijavali su se novi tremovi, ograde i uglučani bakarni krov. Ovde se spojilo staro i novo, prošlost i sadašnjost, sjedinjeni u čvrstom i srećnom braku.

Te decembarske noći prozori su bili zamračeni, kao da čuvaju neku tajnu. Ali za samo nekoliko nedelja i oni će sijati kao i svi ostali u glavnoj ulici Bunsbora.

Dok je čekao u kamionetu da se na semaforu uključi zeleno svetlo, Oven Montgomeri posmatrao je praznično ukrašene izloge radnji i prozore domova. Svetla su odasvud treperila i ritmično se palila i gasila. S njegove desne strane, ispred čeonog prozora stana na drugom spratu, stajala je bogato ukrašena jelka. Privremeno boravište buduće direktorke hotela odražavalo je njen stil. Čistu eleganciju.

Narednog Božića, pomislio je Oven, Hotel „Bunsboro“ biće takođe ukrašen belim lampicama i bogatim zelenilom. A Houp Bomont postaviće svoje ljupko drvce ispred prozora svog novog apartmana na trećem spratu.

Bacio je pogled ulevo, gde se nalazio raskošno okićeni trem Ejveri Maktaviš, vlasnice picerije i porodičnog restorana pod nazivom „Vesta“.

Ispred prozora njenog stana – koji je nekad pripadao njegovom bratu Beketu – takođe je stajala okićena jelka. Da nije tako, i njeni prozori bili bi mračni kao i hotelski. Radiće večeras, pomislio je, primitivši pokret unutar restorana. Pomerio se u sedištu ne bi li nju ugledao za pultom, ali nije uspeo.

Kad se upalilo zeleno svetlo, skrenuo je desno u Ulicu Svetog Pavla, zatim se dovezao na parkiralište iza hotela. Ostao je još malo da sedi u kamionetu, razmišljajući. Mogao bih prvo otići do „Veste“ da pojedem nešto, popijem pivo i malo se opustim do zatvaranja, razmišljao je. Posle toga mogu da pogledam šta je danas urađeno u hotelu.

U stvari, uopšte nije nužno da idem u taj obilazak, podsetio je samog sebe. Ali danas je ceo dan bio zauzet sastancima i drugim obavezama u vezi sa građevinskom firmom porodice Montgomeri, pa nije hteo da čeka do jutra da bi video šta su njegova braća i radnici tog dana uradili.

Osim toga, u „Vesti“ je bila gužva i ostalo je još samo pola sata do zatvaranja. Znao je da ga Ejveri ne bi izbacila posle fajronta. Verovatnije da će sesti s njim i popiti kriglu piva.

Zvuči primamljivo, pomislio je, ali ipak ću na brzinu pregledati hotel i vratiti se kući. Sutra pre sedam ionako moram da budem na gradilištu sa alatom, zaključio je.

Izašao je iz kamioneta na ledeni vazduh i izvadio svežanj ključeva. Visok kao i njegova braća, vretenastih mišića i vitke građe, uvukao se u toplu jaknu, pa je obišao kameni zid i zaputio se prema glavnom ulazu u predvorje.

Svi njegovi ključevi bili su obeleženi plastičnim navlakama različitih boja, što su njegova braća smatrala čistom budalaštinom, a on vrlo korisnom navikom. Za tili čas pronašao je pravi ključ, otključao vrata i sklonio se s hladnoće.

Upalio je svetlo i zatim je ostao da stoji tamo, cereći se kao budala.

Dekoratívni mozaik od keramičkih pločica poslaganih u obliku tepiha istakao je prostranost poda i dodao šarmantnu notu nežnoj boji zidova i drvenoj oplati bež boje. Beket je bio u pravu što je ostavio bočni zid u cigli. A njihova majka je sjajno odabrala luster. Ni previše raskošan ni tradicionalan, već nekako prirodan sa bronzanim stalcima i belim kuglama postavljenim tačno iznad keramičkog mozaika. Pogledao je udesno i primetio da su u toaletima, u kojima su prethodno postavljene skupocene zelene pločice i mermerni umivaonici, zidovi sada bili sveže okrečeni.

Izvadio je notes i zapisao šta bi još trebalo poboljšati, a zatim se zaputio levo i prošao kroz lučni svod.

Još golih cigala – da, Beket je stvarno talentovan. Police u perionici bile su besprekorno organizovane – tu se videla Houkina ruka; njena čelična volja izbacila je njegovog brata Rajdera iz kancelarije u hotelu da bi ona mogla da započne s organizacijom.

Zastao je ispred buduće Houkine kancelarije i u njoj ugledao tragove svog brata: nogare za testerisanje i preko njih debeli komad šperploče, debeli, beli registrator – Biblija posla – nešto alata i kanticu boje.

Neće proći mnogo vremena, računao je Oven, kada će Houp ponovo izbaciti Rajdera.

Nastavio je dalje, te je zastao da se divi otvorenoj kuhinji.

Postavili su rasvetu. Veliku metalnu konstrukciju iznad kuhinjskog ostrva i nešto manje na svakom prozoru. Drveni ormarići koji odišu toplinom, detalji bež boje i gladak granit bili su odlično usklađeni sa sjajnim uređajima od nerđajućeg čelika.

Otvorio je frižider i posegnuo za pivom. Setivši se da će ubrzo ponovo sestiti za volan, uzeo je „pepsi“ i zapisao da treba da pozove majstora za roletne i postavljanje garnišni iznad prozora.

Bili su spremni za početak završnih radova.

Otišao je do recepcije, prešao pogledom preko nje i usne mu se spontano razvukoše u osmeh.

Okvir kamina od široke stare grede, koji je napravio Rajder, odlično se slagao sa starom ciglom i dubokim otvorenim kaminom. Prostor je i dalje bio zakrčen ceradom, kanticama boje i alatom. Napravio je još nekoliko beležaka i krenuo dalje. Prolazeći kroz prvi lučni svod, na putu od širokog predvorja do budućeg salona, zaustavio se na trenutak pošto je začuo nečije korake na drugom spratu.

Prošao je i kroz sledeći lučni svod, iza kog se prostirao mali hodnik koji je vodio ka stepeništu. Dok se peo, prelazio je rukom preko gvozdene ograde, istovremeno uočivši koliko je Luter uložio energije i truda u njeno postavljanje.

„Ovo je odlično urađeno. Raju, jesi li gore?“

Vrata su se naglo zalupila, na šta se on lagano trgnuo. Popevši se na sprat, zaškiljio je svojim smirenim, plavim očima. Njegova braća nisu bila nesklona poigravanju s njim i neće im pružiti zadovoljstvo da mu se podsmevaju i zaviljavaju ga.

„Ooooh“, rekao je podrugljivo. „To mora da je neki duh! Umro sam od straha!“

Okrenuo se i primetio da su vrata apartmana „Elizabet i Darsi“ zatvorena, za razliku od apartmana „Titanija i Oberon“, koji se nalazio naspram njega.

Jako smešno, pomislio je već prilično iznerviran.

Došunjao se do vrata s namerom da ih naglo otvori, uleti unutra i uplaši vinovnika ove neslane šale, koji god od njegove braće bio. Položio je ruku na masivnu zakrivljenu kvaku, polako je pritisnuo i gurnuo vrata.

Nisu se pomakla.

„Prestani, magarčino“, rekao je oštro. Ali ipak se nasmejao, sve dok se vrata nisu naglo otvorila, istovremeno sa dvokrilnim vratima trema.

U naletu ledenog vetra, osetio je omamljujući miris orlovih noktiju.

„Bože blagi.“

Imamo duha, pomislio je i gotovo poverovao u to. Naposletku, ovde je bilo nekih nesreća u prošlosti, ali Beket je bio uporan u nameri da zaštiti njihovu hotelsku sablast. Čak toliko uporan da ju je nazvao Elizabet, po sobi koju je mnogo volela.

Ali ovo je bio prvi Ovenov bliski susret s njom.

Stajao je zabezекnut od šoka dok su se vrata kupatila s treskom zatvarala i otvarala.

„U redu. Izvini što smetam. Samo sam pokušao...“ Da nije na vreme odskočio unazad da izbegne udarac, dobio bi vratima po nosu.

„Hajde, smiri se. Dosad bi već trebalo da me poznaješ. Ovde sam skoro svaki dan. Ja sam Oven, Bekov brat. Dolazim u miru. Neću ti ništa.“

Vrata kupatila ponovo su tresnula i uplašila ga. „Lakše s tim vratima, u redu? U čemu je tvoj problem? Samo sam... oh! Kapiram.“

Nakašljao se, skinuo vunenu kapu s glave i prošao prstima kroz gustu, tamnu kosu. „Slušaj, nisam tebi rekao da si magarčina. Mislio sam da je to Raj. Poznaješ mog srednjeg brata Rajdera, zar ne? On baš ume da bude magarčina, moraš priznati. A ja stojim sam u hodniku i pravdam se jednom duhu.“

Vrata su se malčice odškrinula. Oven ih je oprezno otvorio do kraja. „Samo ću zatvoriti vrata trema. Moramo ih držati zatvorena.“

Morao je priznati da ga je odjek sopstvenog glasa u praznoj sobi činio nervoznim, ali nije se dao poremetiti. Ugurao je kapu u džep kaputa i otišao do vrata trema, zatvorio ih i zaključao. Ali, kad je prišao drugim vratima, video je uključena svetla u Ejverinom stanu iznad restorana.

Video je nju ili njenu senku kako prolazi pored prozora.

Strujanje hladnog vazduha je prestalo i miris orlovih noktiju se pojačao.

„Poznajem taj miris“, promrmljao je i dalje stojeći i gledajući u Ejverin prozor. „Beket je rekao da si ga upozorila one večeri kad je ono govno – oprosti na rečniku – Sem Frimont napao Kler. Hvala ti na tome. Njih dvoje će se venčati – Bek i Kler. Pretpostavljam da to znaš. Zaljubljen je u nju od detinjstva.“

Zatvorio je vrata i okrenuo se na drugu stranu. „Hvala ti još jednom.“

Vrata kupatila sada su bila otvorena, pa je ugledao svoj odraz u ogledalu s kitnjastim metalnim okvirom. Primetio je da izgleda pomalo divlje; štrčeci pramenovi kose koje su za sobom ostavili njegovi prsti doprineli su tom sablasnom izgledu. Mahinalno je prošao rukama kroz kosu ne bi li se upristojio.

„Samo obilazim hotel i hvatam beleške. Čisto da vidimo šta još treba popraviti. Ali ne u ovoj sobi. Ovde smo završili. Mislim da su majstori prvo nju završili, jer su se uplašili. Nema ljutiš. I tako... samo ću da obavim svoj posao i odlazim. Vidimo se – ili, bolje rečeno, ne vidimo se...“

Nije bitno, pomislio je i izašao iz sobe.

Proveo je više od pola sata pregledajući sobu po sobu, sprat po sprat, zapisujući beleške. Nekoliko puta je ponovo osetio onaj poznati miris orlovih noktiju ili su se neka vrata otvorila i zatvorila.

Njena prisutnost – više nije mogao da je negira – sada mu se činila potpuno bezopasnom. Ali isto tako nije mogao da negira ni osećanje olakšanja koje ga je preplavilo pošto je izašao iz hotela i zaključao vrata za sobom.

Led je krckao pod njegovim čizmama dok je nosio kafu i krofne. Vratio se u hotel pola sata pre svanuća i zaputio se pravo u kuhinju gde je

odložio kutiju s krofnama, tacnu s kafama i svoju aktovku. Da bi popravio raspoloženje, a bilo je šteta ne iskoristiti priliku kad je već tamo, odšetao je do recepcije i upalio plinski kamin. Zadovoljan toplotom i svetlošću, skinuo je rukavice i ubacio ih u džep jakne.

Pošto se vratio u kuhinju, otvorio je aktovku, izvukao notes i počeo ponovo da pregleda raspored poslova za taj dan. Mobilni telefon koji je nosio za remenom oglasio se označavajući vreme za jutarnji sastanak.

Već je pojeo pola krofne kad se Rajderov kamionet zaustavio pred hotelom. Njegov brat nosio je kačket s logom kompanije, debelu, umrljanu radnu jaknu i mrki izraz na licu koji je govorio „želim još kafe“. Blenta, Rajderov pas, ušao je za njim njuškajući vazduh i čežnjivo merkaajući drugu polovinu Ovenove krofne.

Rajder je nešto progundao i posegnuo za šoljom.

„To je Bekova kafa“, rekao mu je Oven i ne pogledavši ga. „Ako nisi primetio, označena je slovom B.“

Rajder je ponovo nešto progundao i uzeo šolju označenu slovom R. Posle dugačkog gutljaja kafe, pogledao je u kutiju s krofnama i uzeo onu punjenu pekmezom.

Kad ga je Blenta ošinio repom, Rajder mu je bacio komadić krofne.

„Bek kasni“, prokomentarisao je Oven.

„Ti si taj koji je odlučio da se sastajemo pre zore.“ Rajder je odgrizao zalogaj krofne i zalio ga kafom. Nije se obrijao, pa mu je tamna čekinjasta brada prekrivala oštre crte lica. Ali zato su njegove zelene oči radosnije zasijale posle dobre doze šećera i kofeina.

„Zato što nije moguće razgovarati kad dođu majstori. Sinoć sam pre odlaska kući malo procunjao po hotelu. Obavili ste dobar deo posla.“

„Bogami, jesmo. Danas ćemo završiti popravke na trećem spratu. Treba ofarbati plafonske lajsne, montirati rasvetu i postaviti vertikalne radijatore za peškire u još dva kupatila. Luter napreduje s ogradom na stepeništu.“

„Video sam. I sve sam to zabeležio.“

„Da, znam.“

„Imaću više podataka kada završim s pregledanjem drugog i trećeg sprata.“

„Šta čekamo!“ rekao je Rajder, uzeo drugu krofnu i zaputio se ka izlazu. Usput je dobacio Blenti još komadić krofne, koji je pas uhvatio u letu veštinom profesionalnog hvatača u bejzbolu.

„Beket još nije stigao.“

„Čovek je oženjen i ima troje dece“, naglasio mu je Rajder. „Mora da ih razveze u školu. Stići će kad stigne.“

„Tamo dole trebalo bi popraviti boju.“

„Imam i ja oči.“

„Reći ću radnicima da danas postave roletne. Ako drugi sprat bude završen danas, majstori mogu da počnu sa opremanjem prozora početkom sledeće nedelje. Ostavili su priličan nered.“

„Očistili su, ali samo ugrubo. Potrebno je pravo čišćenje, ribanje. Moraš uveriti direktorku u to.“

„Razgovaraću s Houp tokom jutra. Pokušaću i da nagovorim vlasti da nam što je pre moguće izdaju dozvolu za unošenje nameštaja.“

Rajder je iskosa pogledao u brata. „Imamo još pune dve nedelje laganog posla, i to ne računajući neradne dane za praznike.“

Ali Oven je, kao i uvek, imao svoj plan. „Možemo završiti treći sprat, Raju, i zatim krenuti prema dole. Misliš li da mama i Keroli – da ne spominjem Houp – neće trčati naokolo i kupovati još više stvari kad sve postavimo na svoje mesto?“

„Kapiram. Ne moraju da se motaju ovde više nego obično.“

Kad su se popeli na treći sprat, čuli su kako se otvaraju ulazna vrata u prizemlju.

„Na trećem smo“, doviknuo je Oven. „Kafa ti je u kuhinji.“

„Hvala ti, bože.“

„Nije ti bog kupio kafu“, rekao je Oven i prešao rukom preko sjajne bronzane ovalne pločice na kojoj je bilo urezano *Direktor hotela*. „Detalj sa stilom.“

„Ako bolje pogledaš, primetićeš ih svuda“, odvratio mu je Rajder, otpivši još kafe dok je ulazio unutra.

„Ovde mi sve izgleda dobro“, izjavio je Oven klimajući glavom dok je razgledao čajnu kuhinju, kupatilo i dve spavaće sobe. „Lep i udoban prostor. Lep i praktičan, baš kao što je i naša nova direktorka.“

„Koja je gnjavatorka i cepidlaka kao što si i ti.“

„Ne zaboravi ko te snabdeva krofnama, batice.“

Na pomen krofne, Blenta se ponovo uzvrpoljio. „Nema više, stari“, rekao mu je Rajder, na šta se pas ispružio na podu, prethodno glasno uzdahnuvši.

Oven se osvrnuo preko ramena i pogledao u Beketa, koji se upravo peo stepenicama. Obrijao se, primetio je Oven, i delovao je sveže. Možda malo i rastreseno, kao što izgleda većina očeva sa troje dece mlađe od deset godina posle jutarnjeg haosa razvoženja u školu.

Još uvek se dobro sećao njihovih haotičnih jutara pre odlaska u školu i zapitao se kako li su njihovi roditelji sve to izdržali bez konzumiranja jakih droga.

„Jedan od pasa isповраćao se u Marfijev krevet“, saopštio im je Beket. „Nećemo o tome.“

„Meni odgovara. Oven je upravo govorio o završnim radovima na prozorima i unošenju nameštaja.“

Beket je zastao i pomilovao Blentu po glavi. „Ali nismo postavili sve plafonske lajsne i ima još posla oko farbanja drvenarije.“

„Ovde nema.“ Oven je odšetao do prvog od njihova dva apartmana, penthousa. „Mogli bismo namestiti ovaj apartman. Houp može da premesti svoje stvari u sobu na drugom kraju hodnika. Šta je sa sobom 'Vesli i Baterkap'?“

„Gotova je. Juče smo postavili ogledala i rasvetu.“

„Onda ću reći Houp da očisti ovaj sprat da blista.“ Mada je verovao svom bratu, Oven je ipak želeo lično da proveriti izgled sobe. „Ona ima spisak stvari i zna šta gde ide, tako da može da skokne do 'Basta' i kaže šta treba da dostave.“

Zapisao je u notes – kupiti peškire i posteljinu, sijalice i tako dalje. Iza njegovih leđa, Beket i Rajder razmenili su poglede.

„Pretpostavljam da ćemo uskoro početi da unosimo nameštaj.“

„Ne znam na koga misliš kad kažeš 'mi'“, ispravio ga je Rajder. „To se svakako ne odnosi na mene ni na majstore. Mi moramo završiti s prokletim radovima.“

„Nemoj da mi popuješ!“, Beket je podigao ruke. „Moram da uradim neke promene u projektu za poslastičarnicu, ako mislimo da počnemo s radovima na vreme. Hoću da kažem, bez izgubljenog vremena.“

„Dobro bi mi došlo malo tog izgubljenog vremena“, tiho je promrm-ljao Rajder, ali je ipak pojurio za Ovenom.

Oven je zastao pred sobom „Elizabet i Darsi“ odmeravajući pogledom odškrinuta vrata. „Bekete, možeš li porazgovarati sa svojom prijateljicom Lizi. Dogovori se s njom da drži vrata ove sobe otvorena, a ona od terase zatvorena.“

„Koliko vidim, otvorena su. A vrata od terase su zatvorena.“

„Sada jesu. Lizi je, izgleda, sinoć bila loše volje.“

Zaintrigiran, Beket je podigao obrve. „Ma šta mi reče? Konačno ćeš poverovati da ona postoji?“

„Čini mi se da sam sinoć imao bliski susret s njom. Prošetao sam po hotelu i čuo nekog gore. Mислеći da se to jedan od vas dvojice zavatlava sa mnom, izgovorio sam nešto uvredljivo. Ona je pomislila da sam nju nazvao magarčinom, pa mi je pokazala koliko je boli uvo za to.“

Beket se nasmejao. „Vrlo je temperamentna.“

„Pričaj mi o tome. Mislim da sam uspeo da izgladim odnose s njom. Za svaki slučaj, ako je i dalje ljutita, porazgovaraj s njom.“

„Ovde smo gotovi“, rekao mu je Rajder. „I u 'Titaniji i Oberonu'. U preostale dve sobe treba dovršiti ugaone podne lajsne i plafonjere. Soba 'Džejn i Ročester' prepuna je kutija. Lampe, lampe, lampe, police i ko zna šta još. Ali svi glavni radovi su završeni.“

„Imam i ja spisak.“ Rajder je pomilovao Blentu po glavi dok ga je pas obilazio da bi seo pored njega. „Samo ne moram zapisivati svaku prokletu stvar na deset mesta.“

„Kukice za odeću, držači za peškire, kutije za toalet-papir“, započeo je Oven.

„Naručeno za danas.“

„Ogledala, televizori, utičnice i zaštitne maske, graničnici za vrata.“

„Naručeno, Ovene.“

„Imaš li spisak gde šta ide?“

„Koji si ti gnjavator. Ko mi te dade za brata“, promrsio je Rajder.

„Table s napisima 'Izlaz' treba postaviti gore“, Oven je nastavio da korača ka trpezariji nastavljajući da čita stavke sa svog spiska, ne obraćajući pažnju na bratovo negodovanje. „Zidne lampe postaviti ovde. Kutije za protivpožarne aparate treba ugraditi i obojiti.“

„Čim ti umukneš, mogu početi s poslom.“

„Brošure, internet-stranica, oglašavanje, određivanje cena smeštaja i paket-aranžmana, jelovnici u sobama.“

„To nije moj posao.“

„Upravo tako. Blago tebi kad možeš da besposličariš. Koliko dugo ćeš još raditi na izmenama projekta za poslastičarnicu?“, Oven je upitao Beketa.

„Sutra ujutro nosim ga na overu u Zavod za urbanizam.“

„Odlično.“ Uzeo je svoj mobilni telefon i otvorio kalendar. „Da postavimo konačne datume. Reći ću Houpu da počne s rezervacijama od 15. januara. Možemo imati veliko otvaranje trinaestog januara, tako imamo čitav dan da sve vratimo na mesto. Nakon toga smo spremni.“

„To je manje od mesec dana“, požalio se Rajder.

„Ti dobro znaš, kao što znamo Bek i ja, da nam je ovde ostalo manje od dve nedelje posla. Bićemo gotovi pre Božića. Ako počnemo s unošenjem nameštaja ove nedelje, bićemo gotovi do prvog, tako da nema razloga da ne dobijemo upotrebnu dozvolu odmah nakon praznika. Time dobijamo još pune dve nedelje da doradimo sve detalje dok Houpu živi tu.“

„Slažem se Ovenom. Bližimo se kraju, Raju.“

Rajder je na to gurnuo ruke u džepove i slegnuo ramenima. „Samo me mogu da se pomirim s činjenicom da će uskoro sve biti gotovo.“

„Samo se ti nadaj“, rekao mu je Oven. „Ovo je rupa bez dna. Ovde će uvek biti posla.“

Rajder je klimnuo glavom i potom skrenuo pogled ka hodniku na zvuk otvaranja stražnjih vrata i odzvanjanje teških čizama po pločicama. „Stigli su radnici. Uzmi svoj alat.“

Oven je bio srećan što rukovodi poslom postavljanja ukrasnih lajsni i plafonjera. Nisu mu smetali stalni pozivi, odgovaranja na poruke ili čitanje imejlova. Njemu je mobilni telefon bio alat kao i pištolj za ekserere. Cela zgrada brujala je od aktivnosti, glasova radnika i muzike sa Rajderovog tranzistora. Mirisala ja na svežu boju, piljevinu i jaku kafu.

Ta kombinacija mirisa bila je karakteristična za njihovu porodičnu firmu i uvek ga je podsećala na oca.

Sve što je znao o stolarstvu i građevinarstvu naučio je od svog oca. I dok je sada silazio s merdevina da pogleda šta je urađeno, znao je da bi njegov otac bio ponosan. Kupili su staru zgradu s klimavim tremovima i razbijenim prozorima, oronulih zidova i oštećenih podova i za relativno kratko vreme pretvorili je u arhitektonski dragulj koji će ponosno krasiti gradski trg.

Beketova vizija, pronicljivost i mašta njihove majke, Rajderov znoj i veština te njegova usredsređenost na detalje u kombinaciji s dobrom ekipom radnika pretvorili su u stvarnost jednu ideju nastalu za porodičnim kuhinjskim stolom, razmišljao je Oven.

Spustio je pištolj za eksere, istegnuo ramena i prešao pogledom po prostoriji.

Da, pronicljivost njegove majke i njeno umetničko oko bili su ključni za izgled ovog hotela. Morao je priznati da je bio krajnje skeptičan prema njenoj viziji da spari svetloplavu boju zidova sa tavanicom boje čokolade – sve dok moleri nisu završili posao. *Glamur* je bila najbolja reč koja je opisivala sobu „Nik i Nora“, a njen maksimalni učinak najbolje se video u kupatilu. Ista kombinacija boja, zid s plavim staklenim pločicama i tamnosmeđa tavanica, koji blistaju pod kristalnim svetlima. Kristalni luster u toaletu, pomislio je odmahujući glavom. Mada se isprva protivio toj ideji, sada je morao priznati da izgleda kao milion dolara.

Ovde ništa nije bilo obično niti nalik bilo kom hotelu, razmišljao je, ne kad je Džastin Montgomeri preuzela dirigentsku palicu. Pomislio je da bi ova soba u art deko stilu mogla postati njegova omiljena.

Alarm na telefonu podsetio ga je da je vreme da obavi neke lične pozive. Izašao je napolje i zaputio se ka stražnjim vratima ka tremu, dok je Luter radio na donjem delu ograde stepeništa. Stegnuvši zube, pretrčao je kroz hladan vetar preko natkrivenog trema, gde se uvukao na recepciju preko prizemlja.

„Hladno je kao na Severnom polu“, procedio je kroza zube. Sa radija je treštala muzika, sa svih strana odzvanjali su zvuci bučnih alata. Nema šanse da išta obavim u ovoj halabuci, zaključio je Oven. Zgrabio

je jaknu i aktovku, pa je ušao u salon u kom je Beket sedeo na podu i zakucavao podne lajsne.

„Idem u 'Vestu'.“

„Nema još ni deset. Nisu još otvorili.“

„Baš zato i idem tamo.“

Pošto je izašao, Oven se protresao od hladnoće i zastao na pešačkom prelazu, proklinjući činjenicu što zbog gustog saobraćaja nije mogao samo da pretrči preko glavne ulice. Nestrpljivo je cupkao od hladnoće dok se konačno nije uključilo zeleno svetlo za pešake, pa je dijagonalno pretrčao ulicu i nastavio do ulaza u restoran. Pokucao je, ignorišući tablu s natpisom *Zatvoreno* na staklenim vratima.

Video je da su svetla upaljena, ali nije primetio nikakvo kretanje. Izvadio je mobilni telefon iz džepa i pozvao Ejverin broj iz memorije.

„Dođavola, Ovene, sad sam umazala telefon testom.“

„Dakle, tu si. Otvori pre nego što umrem na ovoj hladnoći.“

„Dođavola“, promrmljala je Ejveri i prekinula vezu. Ali, samo nekoliko sekundi kasnije, ugledao ju je kao prilazi vratima. Nosila je belu kecelju preko farmerki i crni džemper zavrnutih rukava. Njena kosa – koje li je sad boje? Učinilo mu se da je veoma slična sjajnoj bakarnoj boji njihovog novog krova na hotelu.

Pre nekoliko meseci počela je da menja boju kose, isprobavajući sve nijanse osim svoje prirodne – vatrenocrvene, kakvu su imale skoro sve škotske kraljice ratnice. Nedavno ju je ošišala kratko, prisetio se, ali sada joj je već dovoljno narasla da je mogla da je skupi u repić dok radi.

Njene oči, plave kao nebo i sjajne kao njena kosa, ljutito su sevnule dok je otključavala vrata.

„Šta hoćeš?“, oštro je izgovorila. „Do guše sam u poslu.“

„Želim samo miran kutak. Nećeš ni znati da sam ovde.“

Uvukao se unutra, u slučaju da pokuša da mu zatvori vrata pred nosom. „Ne mogu da razgovaram u onoj buci tamo, a moram da obavim nekoliko važnih poziva.“

Sumnjičavo je pogledala u njegovu aktovku.

Primitivši taj pogled, Oven je razvukao usne u šarmantan osmeh. „Dobro de, možda ću se malo pozabaviti i papirologijom. Sešću za šank. I ćutaću kao zaliven. Nećeš me ni primetiti.“